

kapitola

1

Aniž bych to měla v úmyslu, vytroubila jsem do světa, jak nehynoucí láskou k němu hořím. PÍSEMNĚ.

A. ON. TO. VIDĚL.

Mluvím o Coleu Danielsovi.

O tom Coleovi, co jsem do něho cvok. O mém zbrusu novém klukovi. O mé první puse. Tak dobře, o skoro puse. Chci tím říct, že k polibku fakt došlo a byla to na 158 % ta nejlepší věc na celém světě. Jenomže Cole si na to, jak jsme se líbali, nepamatuje, a *ne* snad protože by to nebylo hodné zapamatování. Jde jenom o to, že jsem zrovna tehdy nešťastnou shodou okolností spustila řetězec událostí, jehož výsledkem byl totální chaos, kvůli němuž jsem se musela vrátit do minulosti, abych to všechno, co se stalo, zase hezky zrušila – včetně toho nejúžasnějšího polibku v historii.

Tohle je ovšem jenom jedno z protivných rizik, která vás pronásledují, pokud jste ďáblovou dcerou, co zdělila pekelné nečisté schopnosti, a nedokáže je udržet pod kontrolou.

Ano, je to tak. Jsem dědičkou vlády nad podsvětím. Zjistila jsem to teprve nedávno – v den svých třináctých narozenin, abych byla přesná. Ale to pro mě není až tak důležité. Podstatný pro mne je naopak fakt, že **PODLE COLEA JSEM CVOK, CO MÁ V HLAVĚ JENOM KLUKY A PRÁVĚ TEĎ JE NAPROSTO POSEDLÁ JÍM OSOBNĚ!** Těžko mu mohu vyčítat, že si to myslí.

Začalo to docela nevinně. Sešli jsme se u něho doma. Cole mě pozval k nim na pizzu a na nové video kapely Mara's Daughters. A řeč přišla na to, jak mě Vale, sólová zpěvačka té skupiny, vytáhla na pódium, když nedávno hráli tady v Pennsylvánii v našich Dobroticích. Lu Cifer alias Lucifer alias můj táta to tehdy zařídil. Jasně... s tímhle detailem jsem se Coleovi nesvěřila.

„Já pořád nedokážu uvěřit, že jsi s nimi mohla zpívat,“ prohlásil Cole. Dlouho mě znervózňovala obava, že moje spojení s touhle kapelou je pro Colea jediný důvod, proč se se mnou chtěl scházet. Pak se ale ukázalo, že se mu líbí moje svérázné chování,

a taky se dokonce zdálo, že mu připadám i hezká. Což byla vážně hodně velká úleva.

„Jo, to byl docela odvaz,“ přisvědčila jsem. Třebaže to nebylo ani zdaleka tak bezvadné jako hovět si vedle Colea na gauči. Seděli jsme blízko sebe a naše nohy se skoro dotýkaly. V takové chvíli se mi hodně těžce přemýšlelo. Moc ráda bych pronesla něco takového, aby mu došlo, jak skvělá a neodolatelná jsem, jenže mozek se jednoduše zasekl. Což se mi v Coleově přítomnosti stává dost často.

„A ty sis dokonce pamatovala celý text,“ podotkl.

„Jenže jsem taky nejspíš protrhla několika lidem ušní bubínky.“ Nejsem zrovna nejvhodnější typ pro televizní *Superstar*. Pokud teda nepočítáte Hvězdnou pěchotu.

Cole se zasmál. Tohle mi podle všeho už trochu šlo. „Ale ne, byla jsi opravdu dobrá.“

Po takovém komplimentu jsem se začala skoro stydět.

„Takže...“ pronesl Cole a otřel si ruce o džínsy, aby z nich dostal pryč drobečky pizzy.

„Takže?“ zopakovala jsem jako papoušek.

Cole neodpověděl. Místo toho se zadíval na televizi, kde právě běžel baseball. Hráli Phillies z Filadelfie. Ne že bych právě o tohle až tak stála. Jenže

pak se Cole bez varování natáhl a vzal mě za ruku. „Jsem rád, že jsi přišla,“ řekl. „Jsem s tebou opravdu rád.“

V tu chvíli jsem se propadla do stavu podobného šoku, ale jakýmsi zázrakem se mi podařilo zareagovat na jeho prohlášení pokývnutím hlavou. Ne že by si toho snad Cole všiml. Neustále čučel na televizi. Letmo jsem na něj pohlédla, pak na naše propletené ruce a pak zase na něho.

Když se na mne ale Cole podíval, moje oči se okamžitě sklopily. Nevím proč. Myslím, že jsem možná měla strach, že se moje tělo samo od sebe vznítí plamenem. Tak úžasné mi to všechno připadalo. Když jsem si konečně dodala odvahy a zvedla znovu pohled, Cole na mne pořád zíral.

Jo, bylo to ono! Chystal se mě políbit. Konečně! (Nebo... Znovu! Záleží na tom, jak se na to díváte.) Všechno to čekání se mi mělo vyplatit. Až na to, že...

Najednou mě ovládl paranoidní děs, že mi mezi zuby uvízl kousek špenátu. Každý vám řekne, že se to stává a že je to jedno z rizik, když si objednáte vegetariánskou pizzu. Věděla jsem, že jsem měla zůstat u svého starého osvědčeného druhu – havajské pizzy s ananasem.

„Hned jsem zpátky,“ vyhrkla jsem a spěšně jsem odběhla do koupelny. Ještě dobře, že jsem to udělala. Zvenčí jsem sice pořád vypadala jako Angel Garrettová, ale podle toho, co jsem měla mezi předními dvěma zuby, by mi mohli klidně říkat Pepek námořník.

Vzala jsem krabičku od plochých zápalek, která ležela na malém tácku nahoře na nádržce splachovače (víte, na co tam je; já vím, na co tam je; my všichni víme, na co tam je; takže si myslím, že je v pořádku, když ji tam všichni necháváme), a snažila jsem se jejím růžkem vydloubnout ten příšerný kousek špenátu. Pak jsem se na sebe ještě naposledy mrkla do zrcadla a udělila sama sobě povolení, že se smím nechat políbit. „A ohňostroj může začít,“ pomyslela jsem si. Víím, že je to klišé, ale docela výstižné. Když se to stalo poprvé, opravdu jsem ve svých představách viděla všude kolem vybuchovat petardy.

Sklouzla jsem na gauč vedle Colea a chytila ho za ruku (pro případ, že by mu bylo třeba připomenout, kde jsme skončili). Dech mi uvízl v hrudi, když se jeho hlava posunula směrem k mé. Tohle měl být ten nejdokonalejší polibek v historii všech dokonalých polibků. Cole Daniels + Angel Garrettová = pravá láska až do konce světa!!!

Přesně ve chvíli, kdy se naše rty měly už už dotknout, se ozvala ohlušující exploze. Vzápětí následovala další a pak ještě jedna. Zněly kdesi venku, kousek od nás. Vyjekla jsem a prakticky se vrhla Coleovi na klín. Upírala jsem na něj pohled, jako kdybych čekala, že mi to všechno vysvětlí, ale jeho oči civěly jako přilepené na okno.

„Co je?“ vydechla jsem a stočila hlavu za jeho pohledem.

„Rychle!“ Cole vyběhl bočními dveřmi na dvůr za domem a já se tam vyřítila hned za ním.

Můj ty bože.

„Odkud to je?“ pronesl hlasem, který přecházel skoro do šepotu. „Vidíš ty rachejtle?“

Ne, neměl tím na mysli nějaké neviditelné jiskřené mezi námi dvěma. Myslel tím naprosto opravdový ohňostroj. Rachejtle vybuchovaly přesně nad jejich bazénem, jen asi tři metry nad našimi hlavami.

Už zase jsem v tom jela. Doslova. Protože tohle nebyly jen tak obyčejné rachejtle. Všechny dohromady vytvořily tvar srdce a uvnitř něj ještě písmena **C. D. + A. G. = P. L. A. D. K. S.!** A to srdce nyní viselo nehybně ve vzduchu.

Něco takového prostě není možné. Až na to, že nyní se to stalo. Kdykoli se moje emoce utrhnou ze

řetězu, začnou moje schopnosti a síla vyvádět jako zblázněné. Ne že bych snad dávala vinu výhradně sobě. Jak by se mohlo od nějaké holky čekat, že zůstane chladná a klidná, když se jí chystá dát pusu nejhezčí kluk z celé osmé třídy?

„To už by stačilo,“ zamumlala jsem a doufala, že mne moje síly poslechnou. „Cože?“ zeptal se Cole.

„Ale nic,“ odpověděla jsem. „Já jenom, že to vypadá, jako kdyby UŽ TEN OHŇOSTROJ KONČIL.“ Posledních několik slov jsem skoro vykřikla. Nevím, jestli zabralo právě tohle, ale moje schopnosti se opět probudily k životu a jiskry se začaly v oblacích kouře vytrácet.

Cole jen otřeseně zíral. „Objevilo se to jakoby odnikud,“ vydechl a prohrábl si rukou své tmavé zvlněné vlasy.

„To není možné. Nejspíš je odpálil někdo ze sousedů.“

Cole zavrtěl hlavou. „Kromě nás tady venku nikdo jiný není. A navíc se to objevilo na našem dvoře. A jak bys pak kromě toho vysvětlila to srdce a naše...“

„Jaké srdce? Tam žádné srdce nebylo. To se ti jenom něco zdálo,“ přerušila jsem ho a snažila se, aby můj hlas zněl co nejklidněji. „Žádné srdce jsi tam neviděl. Jenom se mu to podobalo.“